

De to Brødre saae paa hinanden.

„Forhaabentlig er han kommen redelig til den.“

„Derom har vi visselig ikke Lov til at tvivle.“

*

*

*

Da Departementschefen var vendt tilbage til København, drev en vis Nysgerrighed ham til personlig at overbringe Frøken Salomon Meddelelsen om den Arv, der var tilfalden hendes Skolehjem.

En Dag gik han ud paa Nørrebro, hvor Frøkenen havde opført sit meget omdisputerede „Børnenes Hus“ midt i Fattigkvarteret. En Portnerske førte ham over en stor Legeplads med Træer og Bænke, og da det viste sig, at Bestyrerinden i Øjeblikket var beskæftiget ved Undervisningen, udtalte han Ønsket om at kunne benytte Ventetiden til at se sig lidt om paa Etablissementet.

En Lærerinde kom hen imod ham og tilbød at vise ham rundt.

I den ene Ende af den store Bygning laa en højloftet, lys og festlig Spisesal, hvor den ene Halvdel af Børnene netop fik Mad, mens den anden var paa Skolen. Ved Siden af var der et Par Systuer, hvor Børnene — baade Drengene og Pigerne — lærte at bøde deres Tøj, stoppe deres Strømper, lappe deres Sko. Ovenover var en Række Badekamre. Hver tredje Dag — forklarede hans Ledsagerske — fik Børnene et Bad. Lys, Luft, Vand og regelmæssige Maaltider var overhovedet de Midler, hvormed Skolen opdrog Børnenes moralske Sans og erstattede Religionsundervisningen.

„Naa saaledes,“ indskød Departementschefen og rømmede sig.

Børnene boede ikke paa Skolen; det var netop Meningen, at de med deres rene Kroppe, deres velholdte Klæder og gode Mannerer skulde virke rundtom i Hjemmene som smaa Missionærer for Troen paa Renlighed, Orden og Tugt. Men Skolen stod aaben fra tidlig om Morgenen, naar Fabriksarbejdet begyndte, og